

מִעֵשָׂה אַמְגִינִּים

השכינה נגלה בכתל המערבי

שנים רבות היה מתחנעם בכל לילה סמו
מכה מלחצונות, מוגבר פאר וירוד מנטהו. אך יוצאת
לעתות עז שעיגיל ירושלים. כמה פעמים במלון
ההדר נדמה היה לו כי לא יכול עוד לעמודה, אך
בכל אמונתו בעזה הוא התהתקם בשערית בחוויה
והקחש בפסע, עד אשר עמד רגלו בשעריה של
עיר העדשׂ והמדבב.

אֲשֶׁר־בָּעַד לְעֵיר הַקֹּשֶׁ, לִמְרוֹת מִצְבָּה הַקֹּשֶׁ, לְאַיִלָּה
לְתֹור אַחֲרָ אַכְכִּיה שְׁבָה יוֹכֵל לְנוֹחַ מִפְלָוִילַ
אַלְמָדָה. אַלְמָדָה פְּנָה מִידָּ אלְ הַכְּתָל הַפְּנָעָם, לְפִשְׁלָמָת
לְזִיהוֹתָן הַגּוֹדֶלֶת.

השעה היהה כבר שעת ליל מאחרת כאשר סוף סוף זרכו ורלו של רבי אברהם ברוחבת הכתל המשער. נפל חיה לא רואתה בעקבותם, ורב אברם הרשה לעצמו לחתך פרקהן לצערו ויתמכוון. הוא פרץ בכפי מר והחל לשפוף את תחתונותיו. משך דקנות ארכזות הוא עלה בראת צער הגודל בככיות קירותיוocab עד אשר אפסו כהתוין, והוא קורע מהר אחדים מפניהם שרגלים היו להתעורר בוכחות לאמרית תחתון בחסרonganם.

הכתרו החקלה מטבחרלט, ולפעמּו, מותך הערפל
וחחשׁ הקחין הוא לא־הצתקתו בדעת גבואה ונטויה
שחוורים המסתדרים וועלְה מביין האנִיל המערבי.
רבּי אברם הבין מֵדי לרגע זה התקנו מורה ובנו
האָהָרֶן, כי לנגד עיניו עמדת השכינה קקדשה
השרה בצער על ברכיה שחרב ובנעה נעלמה ממנה
והלכו לשְׁבַר. מיד קרע את בגדיו ונעפל כל פניו כשל
ונפו קדשׁ מעזר ומוככי, ופיו צעק לאלא קול: "אוֹ
תקונו ביצות התחלפּ אוֹשר לפְּתֻחָה צדָל לְקָדְיעָם.

הברחים, אלים גם הם לא האליהם למצוין מוקד מליחותן. נלק רבי אברם ונחלש, ונסימתו הילכה כבדה. בפי רופאים לא רנית בשורה, ובפי ביוון מלטני כי כבר הכנינו עצם לברוע מכל. דומה היה כי אף רבי אברם עזמו כבר החלט להתקבון ליום שבת שמי את שולחנו ליזעקה.

הזהריה פותחה בדבורי:
הבדוקת לילקה נונמוגה, ובבי אברהם הגעה
ההשׁמעה על אוזות מחלתן של רבי אברהם והגעו
רף לאזני של רבנן "נדחש אשר קש לקרו".
מקודם בתקופה הנכנסים בקרון. אז אט הא תבור
מלפונן ושב' לה' הדרון. שפוי אין פוקס מלטול מל
רבבך רב האזרוח והיטש' בארי' כדי מטה
את הדקרים שפמי'ו: "עד יש' פקעה... ושב' גנים
לבוגם".

כפיה מים נספמים עשה רב אברם בירושלים עיר הקדש, שבבונכלם נלא ונתמץק עד שכול היה קהילת מהמעוררים והמצערים על גלות השכינה, לשוב לארון.

לאמר מפשע ארך וחתיש שוב עמדתו רגלו של רב' אמרם בעיר הקשות צפת. האבע החור שניה על פניו ביציאתו התחלף עתה בשובו לצבע אדמדם וחיני, וגפו הנה נרא מאשש ובראי.

מכתבך לך כי ישעיה קרוּבָה, ותזכה לחיות עז
שדים ים-ים.

בכל אף שבאותה שעה היה הוא מוטל על מوطן
אשריך בני ש'אכית לחווות רגע דיד' של גלי גלים
בנהר הנקטיר געמאַק שבעו אנו שרויים לאיך כל
לי' גלגול האופה והקסה. דע לך, כי לא צכית
תקבַּל אלא ממש שחשקעת את כל חיה לערר את
חביריך ומייסיך להתחאנן על הגלות ולהציגך בצעו
השכינה.

אתות ימים של לפני מאות שנים לא היה זה דבר
טיפשיין טענאי ישלים בשם כה.

כשם שראית לך, כי מבטח הנה כי עוד תזעך
להאריך ימים בבריאות ולמהشيخ בעמלותיך
הקדושות לקרוב האלה".

הוּא זֶה פָּנָוֹת וְזֶה אָתָּה? יַרְוָשָׁלָיִם.

תעינה אמוניים מבט על סדר התפללה

ברכת המזון (המשך הקדמה)

הברכה כתשלום על הפאך
 הברכה שללאחר הפוך הנה כען
טשלומ' על האכילה; כי שם שלאי
 עולה על הצעת יי' הנכס למסעדה
 וממלא את כרכו מון הפעדים
 הפוגעים בה, יצא מפנה מביל
?שלום, אך לא עולה על הדעת
 שינה האדם מון קעולם מביל
 בו את ברפת המזון כבונה.

וזה שיבת פסוקים: פ' קדו'ם זרכיה, פ' אמן זארור אוותן על הוותיק נזקנו ריח'A. ידועים הם דברי הגדירה (פרקוט לה ב-א) בוגרנו לברכה שלפני המזון כי רבי לוי היה מקשה סתירה בין הפסוקים: כתוב אחד אומר: "לזרע זיכון לר' הארץ ומולאה תבל ושב' בה" (ההילים כד), וכתוב אחר אומר: "ויהרץ גנות בנני אדים התווחה, היא זו שעתשרו אות האדים שם קשו ט") פ' כיצד יתקו הדר? המשקpid לברכה פ' איזו (בקחו עצמי ושב: "פ' איזו זרכיה, פ' אמן זארור אוותן על הוותיק נזקנו ריח'A.

ברכה - קלומן שלפני הפסוק הראשון
מזכיר על עצמו בעל יסוד וועל' השם
העבודה, כי בכל יום קדם ברכות
הפהו נקי ה' נושא פולחן מיחדתו
פנ' ה', כי ישמרו ונצלו שילא
קנין שום אדם ליבר' בשעת
הברכה, שמא סחת דעתו מכונחו.
ויבן אף בסיסים הברכה היה מודה
לקודוש ברוך הוא על כה שזכה
אותו לברך את הברכה בשלמותו.
כך תהא הברכה רציה לפני ה'

נְסִים בַּמְעֻשָּׂה שֶׁהָבֵא רַבִּי יְשָׁאָרֶל
וְהַרְיָה הָאָכֵל בְּלֹא מְשֻׁלָּם נִקְרָא
גָּזָלָן.
מְכֹל הַדָּבָרִים האמָרִים יְכוֹלִים אָנוּ
לִלְמֹד עַד כְּפָה גְּדוּלַה הַחִיבָּה לְבָרָךְ
אֶת בְּרִית הַמּוֹעֵן רְאוּיָה. שְׁהָרִי אֲםָר
רוֹצִים אָנוּ לְקָנוֹת מְהֻאֱכָלה בְּזָהָר
וְלֹא חֲלִילָה בְּזָנָנִים, בְּזָנָדָא עַלְיָן
לְהַבְּנִין אֶת מְלוֹת הַבָּרָכה שָׁאָנוּ
מוֹצָאים מִפְּנֵינוּ, פִּי רַק קָה נְכַל
לְדַעַת שָׁאָכוּן הַזָּנוּיָה כְּרָאֵי לְקָדוֹשָׁ
בָּרוּךְ הוּא וְשָׁלְמָנוּ לוּ עַל הַאֲכֵל

שלאכלנו.
סגולת אמירת
ברכת הפוון בכונה
מלבד החובה לברך את ברכות
הבחינו במקומים שהמתינו לצדוו.
לאחר שפחים את הברכה עד תמה
לbove לחכים שצגנו לביתו, ורק
מרוב עצם כננות לא שם רבוי מרדכי

משהbatchון ביחסם של רביי ואמר
לهم: בזאתם ששלוטם סלחו על
שלאי הבהירם להננסים, כי ה' ית'י
באמצעך לדרב עם קונו". עד דידי' כה
דוללה היה נתקווה שמייקה היה
כגנתו ברכת הפוזן.

סימ' רבי ישראלי גנאי
בהתפערות: "כזו היה הברכה
הרצינית ביותר לפני הבנויא ברוך
וזה הוא חפץ, ואינו כל פלא כי
הפהברך ברクトו באfon שכינה בודאי
מתפרק בעצמו בעשר ובכבוד".

הפחות ברכונה בכשלמות פאמו
יש במקיפה על כה אף סגולה
מכבססת לרפונסה ולהאללה בכל
וכפי שצטב בעל ספר החנוך (ח):
כה מקובל אני מרובני ישמרים
אל-של כל זהה בברכת הפוזן.
חוונטו מצלמים לו בכבוד כל ימי
ולא יצטרך לבריות".

במלשנה ברורה (קכח) היביא את
הบทחנות של בעל ספר החנוך:
שהונברך ברכות הפקידו ברכונה
חוונטו יגיד מאייתים לו בל ימי

והוסרין: "הנפודקון" יהיר לרברך גשׁתכל בְּלֹן לְלֹן, להתחמך לכתחלה מנוח בספר ולא בעיל בברכת המזון ולרבנן את פה". חאץ הענין היבאי היפץ משפטו עמה ועת פרושה של ברכה ח'ים' בשם "ספר החסידים" מעשה נוראים: "באחד שפטות, והגעלה ברנו אוטה בשלמותו והודיענו בחילום לאחד מקרכובוי ואמר לו: לך קדוש ברוך הוא קראי על רב' זע לך שבליל יומן דינם אותינו על חסדיינו עמננו.

וכאשר

"בני אמונות" ת.ד. 102 בני ברק | פקס. 08-9746102 | מייל. 9139191@gmail.com | ניוז לקבול עליון זה במילוי מיד' שבוע